

Kapitola druhá

HELEN GILLISOVÁ A LESTER „BABY FACE“ NELSON

Kdo byly tyto ženy, které riskovaly úplně všechno, jen aby mohly být s muži podsvětí?

Po zatčení u chaty Little Bohemia řekla Mickey Comfortiová jednomu reportérovi: „Až budete ten článek psát, neříkejte nám molls. To nesnášíme!“ Její prosba ale vyslyšena nebyla. Když je novináři nenazývali holkami nebo milenkami, rozhodně je titulovali molls. Slovo pochází ze 17. století, kdy se „Moll“ používalo jako zdobnělina pro Mary, a Mary se zase přezdívalo prostitutkám. Ve 30. letech minulého století si novináři výraz oblíbili v souvislosti s ženami, které se stýkaly s gangstery.

„Molls propustí proti kauci 150 000 dolarů,“ hlásal 25. dubna 1934 titulek wisconsinských novin *Capital Times*. Výslechy a obžaloby Mickey Comfortiové, Helen Gillisové a Jean Delaney Cromptonové byly zahaleny tajemstvím a žádným fotografům nebylo dovoleno se k nim přibližovat. Fotky, které pořídili těsně po jejich zatčení, se ovšem dostaly do všech novin. Ženy si na nich zakrývaly tváře kapesníky.

Reportéři tvrdili, že se chtěly ukrýt, ve skutečnosti si však ženy jen otíraly obličej po útoku slzným plynem.

Helen, Jean a Mickey byly zatčeny na základě nově schváleného zákona, podle něž bylo přechovávání federálního uprchlíka trestným činem. V tomto případě ženy obvinili z přechovávání Johna Dillingera. Ve vazbě je drželi odděleně a federální agenti, kteří zoufale toužili zjistit, kde se jejich partneři nacházejí, jim odepírali jídlo i spánek. Chtěli také odhalit, kdo ženy ve skutečnosti jsou. Při zatčení jim totiž všechny tři řekly falešná jména. Nakonec jim svá opravdová jména prozradily, jména svých partnerů si ale nechaly pro sebe. Po čtyřech dnech výslechů na sobě stále měly stejné oblečení jako tu noc v chatě. O hedvábných pyžamech Helen a Jean se hodně mluvilo a do tisku se dostalo i mnoho klamných a zavádějících historek o všech třech ženách. Některé z nich si dokonce vymyslely samy.

„Tohle je pokračování líbánek tak dobrodružných, jako se žádné dívce nikdy nesnilo, líbánek s jedním z pěti gangsterů, který se prostřílel z pasti poté, co spáchal 13 nelítostných vražd po celém Středozápadě,“ psalo se o Helen v jednom článku *Capital Times*.

„Z vybavičky jí zbylo jen hedvábné pyžamo, které je už trochu špinavé a ošoupané po čtyřech dnech strávených ve dvou různých celách... v jejích dvou líbánkových hotelech.“ Helen ale byla tou dobou za Lestera vdaná už pět let a měla s ním dvě děti.

Zatímco veřejnost ženy fascinovaly, J. Edgar Hoover, vedoucí federální agentury DOI, měl naprosto opačné

Marie Comfortiová, Helen Gillisová a čerstvě těhotná Jean Delaney Cromptonová krátce po zatčení u chaty Little Bohemia.

pocity. Nejenže věřil (bez jakýchkoli důkazů), že každá žena spojená s kriminálním podsvětím byla nakažena syfilidou a kapavkou, dal se také slyšet, že gun molls jsou „pro společnost větším nebezpečím než samotní psanci“. Byl naprosto přesvědčen, že právě ony tři zadržené ženy měly na svědomí únik gangsterů z chaty (to, jakou roli sehrála neschopnost jeho vlastních agentů, přitom zcela opomínal).

Hooverovy stížnosti na gun molls se ovšem zakládaly i na pravdivých základech. Velice ho frustrovalo, když byly partnerky gangsterů s ohledem ke zločinům, na kterých se podílely, obvykle odsuzovány k velmi mírným trestům. Když Helen, Jean a Mickey pobývaly ve vazbě, nařizoval svým agentům prostřednictvím oběžníků, aby ženám odpírali jídlo a spánek, dokud nezačnou mluvit.

Nelson, který se v tu dobu skrýval před zákonem, se Helen zoufale snažil z vazby dostat a požádal svou sestru, aby se za ní do vězení v Madisonu vypravila. Když ji jeho sestra uviděla, byla v šoku. Helen vypadala nemocná, sinalá a pod očima měla tmavé kruhy. Přiznala, že od svého zatčení nemohla pořádně jíst ani spát a v slzách mluvila o dětech a manželovi.

„Oni ho dostanou, já to vím,“ řekla své švagrové. „A už to nebude dlouho trvat. Já s ním prostě chci být co nejdéle, než bude konec.“

Brzy poté musela Helen na pokyny lékařů ulehnout, byla totiž podvyživená a velmi chudokrevná. Dokázala se však zotavit natolik, aby na konci května mohla předstoupit před soud. Všechny tři ženy přiznaly vinu a byly odsouzeny k osmnácti měsícům podmíněčného trestu.

„Soud rozhodl, že přestože jsou dívky technicky vinny, neudělaly nic, čím by přispěly k ukrytí Johna Dillingera,“ oznámil soudce v závěrečném projevu. Hoover očekával, že budou potrestány odnětím svobody, a když rozsudek uslyšel, rozzuřil se a nařídil všechny tři ženy sledovat.

Helen sice pobyt ve vězení vyčerpala, ale stejně byla nesmírně ráda, že se dostala ven a může jet domů za dětmi. Přesto se po cestě vlakem z Madisonu cítila velmi sklíčeně. Federální agenti zrovna v Texasu zastřelili dva z nejslavnějších gangsterů tehdejší doby, Bonnie a Clydea. Když si Helen v novinách četla o jejich pohřbech, podotkla směrem k Jean, jak to bylo „romantické“, že zemřeli společně.

Bonnie a Clyde sice představovali tehdejšího Romea a Julii, ale Helen s Lesterem by se v žebříčku gangsterských párů umístili těsně za nimi. Když opomeneme, že Nelson svou manželku a děti občas opouštěl (riziko povolání), byli jeden druhému naprosto oddaní od samého začátku.

První setkání Helen a Lestera

Čerstvě patnáctiletá Helen Wawrzyniaková studovala na jaře roku 1928 střední školu a u toho pracovala na částečný úvazek v chicagském obchodním domě Goldblatt's. Jako dítě byla často nemocná a ani v pubertě neměla život zrovna jednoduchý. Její rodiče, Kasmira a Vincent Wawrzyniakovi, byli polského původu a do Spojených států imigrovali z Německa. Helenina matka i starší sestra již zemřely, velká část úmorné zodpovědnosti v jejich domácnosti tedy zbyla na ni. Mladík, kterého tehdy poznala, jí ale vлил do žil energii.

Osmnáctiletý Lester Gillis (jak se Nelson původně jmenoval) měřil okolo 164 centimetrů a měl něžné modré oči, světle hnědé vlnité vlasy a andělsky buclatý obličej, z něhož nikdy nevyrostl. Právě kvůli němu dostal přezdívku, kterou až do smrti nenáviděl. Baby Face (česky Děťátko).

Lester se narodil 6. prosince 1908 jako benjamínek se šesti staršími sourozenci. Měl svobodného ducha a v útlém věku se začal stýkat s členy gangů z nechvalně proslulé chicagské oblasti The Patch. Byl malý, ale houževnatý a jeho pěsti si brzy vybudovaly vlastní reputaci. Jeho rodiče, kteří do země přišli z Belgie, si s ním nevěděli rady. Lester moc rád řídil a jeho zvyk „půjčovat si“ auta ze sousedství ho brzy přivedl až do chlapeckého nápravného zařízení St. Charles Reformatory. Po propuštění se zdálo, že se Lester polepšil, to ale dlouho nevydrželo. Jeho otec býval úspěšným koželuhem, ale rodinná situace se postupem času začala měnit a Gillis starší upadl do deprese a alkoholismu. Kvůli potížím doma nedokázal Lester odolat kriminálním návykům z dřívějšíka, což vedlo k návratu do nápravného zařízení.

Na Štědrý den roku 1924 spáchal jeho otec sebevraždu a vedení St. Charles Reformatory umožnilo Lesterovi zúčastnit se pohřbu. Chlapce sžíral pocit viny za otcovu smrt a rozhodl se nikdy nepozřít ani kapku alkoholu. Toto rozhodnutí i vina s ním zůstaly až do konce života.

Lester byl sympatický, chytrý a taky příkladný vězeň. Po druhém propuštění si sehnal práci jako mechanik a vydržel u ní déle než rok. Stále však nedokázal odolat

zločinnému podsvětí, podobně jako nedokázal odolat ženě, s níž následně strávil zbytek svých let.

„Od chvíle, kdy potkal Helen,“ řekla jednou Lesterova matka, „už v jeho mysli pro žádnou jinou nebylo místo.“ A tak to také zůstalo. Muž, který se později stal „Baby Face“ Nelsonem, jedním z nejhledanějších amerických zločinců, byl ale v tomto ohledu spíše výjimkou.

Mladý vzhled Lestera „Baby Face“ Nelsona, který byl tou dobou už na dobré cestě k životu zločince.

Na konci léta roku 1928 Helen otěhotněla. Mladý pár si našetřil něco peněz a 30. října se vzali. Na oddacím listu stálo, že Lesterovi je dvacet jedna a Helen dvacet let. V dubnu 1929 se jim narodil syn a v létě roku 1930 pak dcera. Lester se rozhodl, že pro rodinu koupí dům. Podle většiny pramenů svou rodinu velmi miloval a rád s nimi doma trávil čas.

Dá se jen těžko říct, jak rodinný život skloubil s životem gangstera. Helen od samého začátku věděla, čím se Lester živí, ale milovala ho natolik, že se byla ochotná každou chvíli stěhovat, v případě nutnosti opouštět děti a žít s vědomím, že by mohli každým dnem zemřít. V unikání policejnímu stíhání vynikala stejně jako její manžel. O mnoho let později řekla, že by udělala cokoliv, aby mohla s Lesem být, a taky to pokaždé dodržela.

Na konci roku 1929 a začátku roku 1930 ovládly titulní strany novin tři loupeže v zámožných předměstských částech Chicaga. Vetřelci pronikli do domu, svázali jeho obyvatele a odnesli si hotovost a šperky v hodnotě několika tisíc dolarů. Lester se těchto vloupání účastnil, proto když se v dubnu roku 1930 s rodinou přestěhoval do nového bytu, začal se sousedům představovat jako George Nelson. Ačkoliv Helen mu pořád říkala „Lesi“ a jména Helen Gillisová se nikdy nevzdala, Lester Gillis přestal od té chvíle existovat.

Další příčku na Nelsonově zločinném žebříčku představovalo přepadávání bank, netrvalo však dlouho, než ho